

lige Stater, faa er det meget ofte Folk, der have været her i længere Tid, og som, fordi de tilfældigvis høre til denne Nation, lade sig bruge til Sligt, eller som længere Tid have udøvet en Virksomhed af tilsvarende Art, som man hidtil ikke har bestræffet sig videre om, men som man paa Grund af de forandrede politiske Forhold nu maa anse for farlig. Det er altsaa blot dette, jeg vil tillade mig at bemærke, at, hvis en saadan Begrændsning i den nævnte Henseende ikke respekteres af Nabostaterne, faa forekommer det mig ikke, at der er nogen Grund til at opstille den i denne Lov.

Justitsministeren: Jeg ønsker strax at tage Ordet for at sige et Par Ord i Anledning af de Bemærkninger, vi nu hørte. Det er ganske rigtig forudsat af det ærede Medlem, der nu havde Ordet, at Hensigten med § 13 er noget forskjellig fra den Hensigt, hvorpaa de andre Bestemmelser i Lovforslaget ere begrundede. Det er jo væsentlig politiske Hensyn, som der ved denne Paragraf er Spørgsmaal om, og det Hensyn af noget forskjellig Art. Det kan være af Interesse for Forholdene i selve Landet, at man har en saadan Myndighed som den, hvorom der her er Spørgsmaal, og det kan være af Interesse for Bevarelsen af det gode Forhold til forskjellige Dele af Udlandet. Naar der nu her i § 13 er foreskrevet, at der ikke skal tilkomme Justitsministeren en aldeles ubegrændset Myndighed til at udvise Udlandinge, da er dette væsentlig bygget paa den Betragtning, at den Udvisningsret, som det jo er almindeligt, at Folketretslærere hævde for de enkelte Stater, ikke bør bringes i Udøvelse undtagen saa vidt muligt i Overensstemmelse med Humanitetens, Billighedens og Retfærdighedens Krav. Man vil vistnok have en almindelig Følelse af, at en Mand, der er Udlanding, men som aldeles bestemt har knyttet sig til et Land, hvad enten det nu er ved at fjerne sig fast Giendom der eller ved i længere Tid at have drevet fast Erhverv der, ikke lettelig bør udvises af Landet, fordi han til et givet Dieblif kunde antages at medføre en eller anden Ulempe for Landet. Naar der er sat to Aar som Grændse, da er denne Termin naturligvis ikke taget aldeles vilkaarlig. Jeg behøver kun at gjøre opmærksom paa, at i den lille Indfødsretslov af 25de Marts 1871, spiller Terminen to Aar den Rolle at være det Tidrum, der vækker Præsumption for, at en Person har taget fast Ophold her i Landet, saaledes at det maa antages, at han har villet opgive det statsborgerlige Forhold, hvori han var indtraadt til en anden Stat, og er vendt tilbage til det danske undersaatlige Forhold. Det er denne Præsumption, jeg har ment, man ogsaa kunde benytte ved denne Leilighed; men i øvrigt skal jeg villig erkjende, at den Analogi ikke er saa overordentlig nærliggende, at der skulde være nogen Nødvendighed for netop

at tage denne Termin; man vilde ogsaa kunne tænke sig Sagen ordnet saaledes, at man f. Ex. satte Grændsen til 5 Aar, og faa dertil knyttede den Betingelse, at Vedkommende ikke i den Tid maatte være straffet, en Analogi, hentet fra Straffeloven. Men det, hvorfor jeg strax tog Ordet, var for at gjøre den Hensigt til det ærede Medlem og muligens ogsaa til andre ærede Medlemmer her i Salen, at man vil tillade mig at udtale mig noget nærmere om denne Paragraf i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat angaaende denne Sag. Jeg tror, at jeg der vil kunne fremkomme med Oplysninger, som jeg ikke anser det for hensigtsmæssigt at give i dette Dieblif.

Siden jeg har taget Ordet, skal jeg tillade mig ogsaa at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til, hvad der er fremkommet fra en anden Side. Det var mig særdeles tilfredsstillende, at det ærede Medlem for 2den Kreds (Schlegel) tog Ordet efter det ærede Medlem for 5te Kreds (Orenbøll). Det førstnævnte ærede Medlems Udtalelse gik i det Væsentlige i en modsat Retning af den, hvori den første ærede Valer havde udtalt sig, og dette turde være et Vidnesbyrd om ikke blot, at det foreliggende Lovforslag har søgt at gaa en Mellemvei mellem de forskjellige Yderligheder, men navnlig derom, at der ved denne Sags Overveielse er forskjellige Hensyn, som maa tages i Betragtning, og at man vel maa vogte sig for altsor ensidig at kaste Blikket kun til den ene Side og lufte Vinene for, hvad der i andre Retninger kunde være at iagttage. Jeg vil ikke anse det for rigtigt ved denne første Behandling at fordybe mig i Enkelthederne, og navnlig tror jeg, at man ved en nærmere Overveielse vil komme til den Erkjendelse, at, hvis man overhovedet vil beholde en Kontrol med fremmede Arbejdssøgere væsentlig i det Omfang, som er tilfjeldet ved Lovforslaget, vil man vanskelig kunne gjøre Ændringer i Enkelthederne paa de Punkter, som bleve berørte af det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Schlegel). Det er ganske vist, at man med nogen Skarpsindighed vil kunne udtænke Tilfælde, hvor en mer eller mindre keitet Anvendelse af de positive Regler, som gives i den foreslaaede Paragraf, vilde kunne føre til forskjellige Ulemper; men hvis man kun vil indbrømme saadanne Bestemmelser Tilfælde til at faae Lovhjemmel, hvis Anvendelse aldrig kunne føre til Ulemper eller Misligheder, er jeg bange for, at Konsekvensen vilde føre til, at man maatte staa en Streg over alle Kontrolforanstaltninger, og det ærede Medlem er jo enig i, at det ikke ubetinget gaar an ganske at afflasse Midlerne til at sikke sig imod Bebyrdelser og Forulmpelse af fremmede Omstreifere. — Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Orenbøll) gjorde ogsaa ved denne Del af Lovforslaget, som jo ellers i det Væsentlige syntes at finde hans Bifald, et Par Bemærkninger, som jeg i Forbigaaende skal berøre. Det er ganske vist Meningen med 2det Stykke i § 1, saaledes